

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Vítejte na bohoslužbách neděle velikonoční. Kristus byl vzkříšen! Opravdu, byl vzkříšen!

In: Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání: jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života. (1K 15,20-22)

PÍSEŇ 338 EZ Vesel se této chvíle

MODLITBA

Pán dnes vstal - Haleluja

Zvítězil jsi nad mocí smrti a nad strachem z ní. Odešel jsi z hrobu, který tě nemohl udržet, otevřel jsi dokořán brány života - *Pán dnes vstal - Haleluja*

Pane života, ty jsi porazil smrt, abys nám ukázal, že můžeme povstat ze všeho, co nás svazuje. Z pýchy, závisti, hněvu a strachu - *Pán dnes vstal - haleluja*

Pane života, ty jsi porazil smrt, abys ukázal, co je láska. Je to nad naše chápání, ale věříme že tato láska dosahuje až k nám - *Pán dnes vstal - Haleluja*

Vzdáváme ti chválu, Pane, protože jsi udělal veliké věci. Když jsme šli temnotami, ty jsi tam byl. Když jsme klečeli v slabosti, ty jsi tam byl. Když jsme v zoufalství plakali bez naděje, ty jsi tam byl. Když jsme se přiblížili a cítili neohodni - ty jsi tam byl. Když jsme potřebovali odpuštění, - ty jsi tam byl. Když jsme hledali tvé milosrdenství - ty jsi tam byl. Chválíme tě, náš Pane, protože děláš veliké věci.

Pán dnes vstal - Haleluja

1. ČTENÍ Gn 2,15-17; 3,4-7; 3,23-24

Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil. A Hospodin Bůh člověku přikázal: „Z každého stromu zahrady smíš jíst. Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.“ ... Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevrou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“ Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědounost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl. Oběma se otevřely oči: poznali, že jsou nazí. Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi. ... Proto je Hospodin Bůh vyhnal ze zahrady v Edenu, aby obdělávali zemi, z níž byli vzati. Tak člověka zapudil. Východně od zahrady v Edenu usadil cheruby s míhajícími se plamenným mečem, aby střežili cestu ke stromu života.

PÍSEŇ 350 EZ Přemohl Ježíš

ZÁKLAD KÁZÁNÍ JAN 20,1-19

- Spatřila jsem Pána! vyhrkla ze sebe Marie Magdalena.

- Co asi viděla ta pomatená ženská?! Všichni jsme přece viděli Ježíše. ...

Měla za sebou těžký týden. Ten, kterého tolik milovala, byl zrazen jedním z jeho učedníků, byl vydán do rukou mocnářům a byl zabit. Všechny její naděje a představy o přicházejícím království vzaly za své, stejně jako naděje zbylých učedníků.

Nemohla se dočkat. Nemohla dospat rána, kdy bude moci jít ke hrobu s vonnými mastmi nabalzamovat ztýrané tělo. Tři dni ho neviděla, to bylo nejdéle za poslední rok. Vidala se s ním skoro každý den. Nemohla se s ním ani pořádně rozloučit jako jeho učedníci. Tak se s ním rozloučí alespoň nyní. Šla ošetřit mrtvolné tělo bez života toho, který ji vysvobodil, který ji uzdravil. Ještě za tmy vstala, vzala vše potřebné a vydala se za město. Zhluboka se nadechla a vydala se rosou k hrobce Arimatijců, kde před tím ještě

nikdo nebyl nikdy pochován. A kéž by byla zůstala prázdná, teď tam leží už jen jeho tělo. Jak se to jen mohlo stát. Ještě naposledy se s ním rozloučit, ještě naposledy se ho dotknout.

Za rozbřesku dorazila do pohřebního háje, do zahrady posledního odpočinku. Uviděla z dálky hrobku a přemýšlela, jak se asi dostane dovnitř. Když se ale přiblížila, spatřila, že je kámen od hrobky odvalený. Co to má znamenat? Na nic nečekala a ještě v šoku běžela zpátky do města za učedníky Petrem a Janem, říct jim, co se stalo, třeba budou vědět víc. *“Vzali Pána z hrobky a nikdo neví, kde je jeho tělo!”* Jako by nestačilo to ponížení. Teď ještě někdo ukradl jeho tělo. Co s ním ještě asi tak kdo chce dělat?

Oba učedníci se beze slova zvedli a běželi se sami přesvědčit. Jan byl rychlejší, ale neodvážil se vstoupit, Petr doběhl jako druhý, ale vstoupil a viděl -- rubáš a další plátno složené na hrobě a tělo bylo to tam. Oba to uviděli, přesvědčili se, že tam tělo není - a zase odešli a zanechali plačící Marii Magdalénu svému osudu. Nikomu nebylo do zpěvu.

Marie Magdaléna zůstala v zahradě sama mezi hroby. Prvotní šok opadl, začala se třást a plakala a plakala. Co teď? Co má teď asi jako dělat. Co s ní bude, co bude s učedníky? Rozhlédla se kolem sebe. V prvním jarním ostrém slunci slyšela první ptáky, viděla jak se slunce hladí lístky oliv a fíkovníků. Viděla květy bylinek na zemi, - *“pohleďte na polní trávu, jak ji Bůh obléká - postará se i o vás, malověrní, pohleďte na ptáky, nesejí, nežnou a přece mají co jíst”*. Marie vzpomínala. *“No jo - ale jak se Bůh postaral o tebe, Rabbouni. A když se nepostaral o Tebe, tak jak si vůbec vzpomene na tak malé lidi, jako jsme my”*.

Otřela si obličej od slz a obrátila se k hrobce. Co teď? Vzala vonné masti, zhluboka se nadechla. Slunce už bylo o něco výš. *“Tak alespoň položím balzámy na místo, kde bylo jeho tělo naposledy,”* to jí zase rozplakalo. Ze zahrady opatrně vstoupila do hrobky. A na místě, kde mělo být tělo Ježíše, uviděla dva anděly. Ani jí to nepřekvapilo, ani nevyděsilo, už jí bylo všechno jedno. *“Proč pláčeš, ženo?”* zeptali se. *“Sebrali mého Pána a nevím, kam ho položili.”* odpověděla přes slzy. Slunce zarážilo do hrobky, jako by jí nabádalo: *“Obrat se, Marie, obrat se, zvedni oči od hrobu a podívej se ven.”* Marie se otočila a uviděla zahradníka. Ten se jí také zeptal: *“Ženo, proč pláčeš?”* Předtím si ho nevsimla. Ten by snad mohl vědět víc, nežli učedníci, když se tu stará o posvátný háj: *“Pane, pokud jsi ho odnesl ty, řekni mi, kam jsi ho položil a já ho odnesu”*. Zamžourala proti světlu, které zářilo, až oči přecházely. *“Marie”*

...

“Rabbouni?!”

Jak se najednou ta zahrada smrti, ta zahrada smutku, ta zahrada, která připomínala zahradu, z níž lidstvo bylo vyhnáno a proto se nyní umírá, jak se ta zahrada smrti nyní proměnila. Jako by ten, kterého si spletla se zahradníkem, jím snad opravdu byl. Ale zahradníkem, který jedl ze stromu života, a tu zahradu znova otvírá -- každému, kdo v něj uvěří.

Marie vyběhla z hrobky dvěma skoky a chtěla ho samou radostí obejmout. Už už se mu vrhala k nohám, když v tom jí Ježíš řekl, ať se ho nedotýká. Dal jí ovšem úkol nad úkoly. Jako první v historii lidstva dostala povolání – a to přímo od Vzkříšeného. Má jít a vyřídit tu dobrou zprávu, že je živý. Byl mrtvý a je živý. Je vzkříšen. Nebyla ze zahrady

vyhnána - nýbrž poslána s poselstvím, jež v této zahradě potkala: náš Pán je živý.
S tím má jít k učedníkům, tedy apoštolům. Proto se jí také říká apoštolka apoštolů. Má jim vyřídít slovo Páně tak, jako starozákonní proroci: První křesťanské zvěstování, první vzkaz vzkříšeného zněl: "Vystupuji k Otci svému a Otci vašemu. K Bohu mému a Bohu vašemu." "I když jste se na velikonoce moc nevytáhli, můj Otec je odted' vašim Otcem - můj Bůh vašim Bohem."
Marie udýchaná běžela, co jí síly stačily a jak doběhla našla učedníky doma: Spatřila jsem Pána! Vyhrkla ze sebe Marie Magdalena.

- Co asi viděla ta pomatená ženská?! Všichni jsme přece Ježíše viděli.

Marie viděla Ježíše. Marie viděla Krista. Marie viděla Pána.

Marie viděla živého Pána - a toto jí řekl: můj Otec je odted' vašim Otcem - můj Bůh vašim Bohem."

Blahoslavení kteří neviděli a uvěřili.

Amen

PÍSEŇ 324 SV Šly z rána

V této písni jsou ženy tři, protože se odkazuje k Markově vyprávění.

VYZNÁNÍ VIN

Skloňme se nyní v modlitbě, v níž se můžeme společně spojit ve hromadné zpovědi, kterou nepřednášíme lidským kněžím, ale našemu veleknězi, který sedí na pravici Boha Otce.

Takoví jací jsme, přicházíme před Tebe, zde nás máš. Zápasíme s pochybnostmi, se slabostí, s nedověrou, necháváme se svazovat a dostatečně ti nedůvěřujeme.. Ty nás však přijímáš navzdory našim slabostem, dáváš svobodu, odpuštění a pokoj. *Beránku Boží. Takoví jací jsme, přicházíme před Tebe, zde nás máš.*

Beránku Boží, Ty nám dáváš svobodu a ochotu, abychom za tebou vykročili svým srdcem a životem a víc si nežádáš. Přesto to pro nás není tak jednoduché a zůstáváme trčet raději v temnotě hrobky a smrti, než abychom odvážně vykročili svým životem vstříc Tvému světlu. *Beránku Boží. Takoví jací jsme, přicházíme před Tebe, zde nás máš.* U klidných vod, skrze oheň a bouři, Tvoje láska nás chce proměňovat. Ty nás zveš bez překážek, bez omezení - jen svojí milostí. A my jsme často raději zahleděni do toho co nás straší, požívá, co nám ubližuje, raději zavíráme dveře svých vlastních vězení na petlici, jen abys nás tak neviděl, protože nechceme vidět sami sebe, protože nechceme, abys nás takto viděl -- a také protože se bojíme, že po nás něco budeš chtít, že se snad budeme muset změnit. A tak se ukrýváme za fíkovými listy, protože se tě bojíme místo toho, abychom ti důvěřovali. Věříme, pomoz naší nedověře. *Beránku Boží. Takoví jací jsme, přicházíme před Tebe, zde nás máš.*

Ty jsi na sebe vzal břemena našich hříchů, slabostí a nemocí i našich dluhů. My si však svoje těžké batohy raději neseme sami, než abychom je složili u tvých nohou. *Beránku Boží. Takoví jací jsme, přicházíme před Tebe, zde nás máš.*

Ty jsi nám odpustil všechny dluhy, ale pro nás je těžké odpouštět je jiným, je pro nás těžké vzdát se nároku na pomstu a důvěřovat ti, že tvoje spravedlnost sahá až do nebe, že se na ni můžeme spolehnout a ve víře v Tebe odpustit těm, kdo u nás mají své dluhy. Pomoz nám s tím, náš Pane. Chceme odpustit. *Beránku Boží. Takoví jací jsme, přicházíme před Tebe, zde nás máš.*

ticho

Kámen je odvalen, rubáš a rouška, která zakrývala Ježíšovu tvář, jsou složeny a odloženy. Smrt je překonána, hle, prázdná hrobka. *Haleluja, Pána vstal.*

Radujme se, Písma se naplnila, osten smrti je pryč, vítězství patří našemu vzkříšenému Pánu. *Haleluja, Pán vstal.*

Radujme se, opona oddělující nedostupného svatého Boha a tento svět je roztržena a Bůh nás zve k sobě. Kristova obět' stačí, už není třeba přinášet oběti další, je zapláceno.

Haleluja Pán vstal

Vyslechněte slovo milosti

Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní! On ti odpouští všechny nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje, vykupuje ze zkažky tvůj život, věncí tě svým milosrdenstvím a slitováním, po celý tvůj věk tě sytí dobrem, tvé mládí se obnovuje jako mládí orla.

Večeři Páně dnes slavít fyzicky nebudeme. Můžeme se však spojit při společném zpěvu písně, která nám zprostředkuje jednotu našeho společenství mezi sebou navzájem i s našim vzkříšeným Pánem - Kristem.

PÍSEŇ SV 305 Spolu lámejme chléb na kolenou PŘÍMLUVY

Pane života,

za ty, kdo bloudí ve tmě i za ty, kdo jim přináší tvé světlo života ... tě prosíme, Pane, smiluj se a je-li to tvá vůle, použij si k tomu i nás...

Za ty, kdo jsou ztročeni strachem i za ty, kdo jim přináší tvůj pokoj, tě prosíme, pane smiluj se a je-li to tvá vůle, použij si k tomu i nás....

Za ty, kdo potřebují potěšit, i za ty kteří jim přináší tvoji lásku... tě prosíme, pane smiluj se a je-li to tvá vůle, použij si k tomu i nás...

Za ty, kdo jsou zmítáni strachem a neklidem, i za ty kdo jim přináší tvůj pokoj tě prosíme, pane smiluj se a je-li to tvá vůle, použij si k tomu i nás...

Za ty, kdo jsou osamocení i za ty, kdo je navštěvují a volají jim... tě prosíme, pane smiluj se a je-li to tvá vůle, použij si k tomu i nás...

Za ty, kdo jsou nemocní, i za ty, kdo o ně pečují ... tě prosíme, pane smiluj se a je-li to tvá vůle, použij si k tomu i nás...

Kéž je tvůj vzkříšený život zjevný v našich životech, kéž se zjevuje tvoje království v tomto světě navzdory smrti, tmám a strachu.

Nyní je čas pro tiché modlitby každého z vás "..."

Společně volejme k Bohu jak nás to naučil Ježíš: **Otče náš Ohlášky**

POSLANÍ: KOL 3:1-4

Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, tehdy i vy se s ním ukážete v slávě.

Požehnání

Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.'

PÍSEŇ 346 Bud' tobě sláva